

[Ove Jensen.]

igen mente, at vi var erhvervsfjendtlige; det kan jeg altså ikke godkende.

Hr. Lysholt Hansen forstod, at det var et nej fra os. Det var hverken et ja eller et nej. Mine spørgsmål i første omgang gik kun på, at jeg ønskede oplyst, om det ville medføre øgede statsudgifter eller ikke.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg skal ikke blande mig i denne karakteristik af fremskridtsfolkene, hvor erhvervsfjendtlige de måtte være. Jeg har bare konstateret, at de er i al fald kulturarbejderfjendtlige, når det drejer sig om meget principielle spørgsmål. Men ironi, der skal oversættes, er en vanskelig ting at have med at gøre. Mig bekendt er der ingen translatør endnu, der har bestået eksamen i at oversætte ironi. Det er noget, man enten forstår eller også misforstår.

Og så til handelsministeren. Jeg er naturligvis enig i, at vi skal ikke have nogen specialordning for skibsværfterne. Det forstod handelsministeren vist udmærket. Jeg er tilhænger af, at vi skal udvide disse muligheder, fordi her netop er noget at gøre, der også kan være beskæftigelsesfremmende. Jeg ved ikke, hvor mange skibe det drejer sig om — det kan jeg selvfølgelig skaffe oplyst, det kan vi også finde ud af undervejs i udvalgsarbejdet — men det er ganske mange skibe, der er blevet bygget netop i kraft af denne garantiordning, og det er jeg tilhænger af, fordi det betyder beskæftigelse til tusinder, som ellers ville blive kastet ud i ledigheden.

Når man siger, at man ikke helt forstår mine bemærkninger omkring kontrollen, må jeg nok uddybe dem lidt, også hvad angår det eksportkreditgivende råd. Hvis man opnår kautions- eller garantisummer til bestemte ting, så er det også de bestemte ting, man skal anvende garantisummen til. Jeg har ikke sagt, at man ikke har gjort det, men jeg har tidligere spurgt efter, om man havde gjort det i tilfældet Burmeister & Wain, eller om man havde overført penge til andre områder. Jeg er tilhænger af den bredest mulige garanti i eksport- og beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, men ingen separatordning for skibsværfterne. Hvis de skulle have noget dér, så var det yderligere hjælp.

Jeg er enig i, at de nye områder er det

nødvendigt at inddrage. Det er en nødvendighed, der set fra mit synssted er fremkaldt af, at vi er medlemmer af fællesmarkedet. Her må vi sikre, at de også får den nødvendige kapitalbaggrund, så de kan sætte noget produktion i gang, for ellers vil vi netop over lovgivningen være med til at privilegere den allerstærkeste del af kapitalen og dermed koncentrere magten, hvad enten det er i hænderne på A. P. Møller eller ØK eller andre. Her har vi en mulighed for at sprede beskæftigelsesområdet og også føre beskæftigelsesfremmende foranstaltninger til landsdele, hvor man eventuelt ikke har den økonomi, men har den kapacitet og arbejdskraft, som skal til for at sætte noget i gang. Jeg vil gerne se hele denne lov i forbindelse med alt det, vi diskuterer om, hvordan man kunne udbygge det offentliges indflydelse og planlægning gennem udviklingen af beskæftigelsesfremmende foranstaltninger i Danmark, men også se den ud fra det synspunkt, at de kontrolsynspunkter, som man anlægger på så mange andre ting, også må gælde i denne sag.

Men i øvrigt er vi fortsat positive over for denne lov.

Sigsgaard (VS):

Jeg takker for hr. Lysholt Hansens oplysninger om, at der er knap et halvt hundrede ansatte på dette område. Det giver mig anledning til at understrege, at jeg ikke har talt om, at der på dette felt er tale om et overforbrug af personale. Det tør jeg slet ikke udtale mig om. Der er andre, der har lettere ved at udtale sig om, hvor der er overforbrug af personale uden at kende spor til det. Jeg erkender gerne, at jeg har aldrig besøgt institutionen her og kan naturligvis ikke vurdere det. Jeg går indtil videre ud fra, at der føres en fornuftig personalepolitik, indtil jeg får mistanke om noget andet — så vil jeg forsøge at forfølge sagen, men en sådan mistanke har jeg indtil nu ikke fået.

Det, jeg hæftede mig ved, var alene den forskel, der især i en række borgerlige partier er på den måde, man betragter spørgsmålet om personalemængden i sociale institutioner og uddannelsesmæssige institutioner, hvor man ganske hæmningsløst går ind for fyringer, og så den måde, man lige så stiltiende kan acceptere uspecificerede personaleudvidelser, som der her er tale om.